

<http://sonograma.org/quadern-de-llibres/merce-ibarz/>

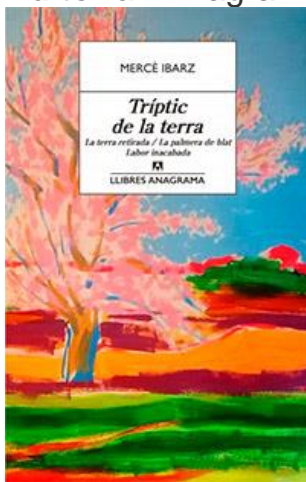
Tríptic de la terra

Títol: Tríptic de la terra. La terra retirada/ La palmera de blat/Labor inacabada

Autora: Mercè Ibarz

I.S.B.N.: 978-84-339-1586-3

Editorial: Anagrama

Escriure és una pagesia. A la trilogia que Mercè Ibarz ha recollit sota el nom de *Tríptic de la terra* s'elabora un homenatge a la dignitat dels pagesos del Cinca, a la vegada que s'utilitza el treball de la terra com a metàfora d'una forma de veure la vida.

L'objectiu és fer una crònica d'un microcosmos, és copsar un univers que gairebé ja no existeix, "mirar i contar de prop" i evocar els records del passat per "retrobar allò perdut en un altre angle del temps". Sense nostàlgia, però amb la convicció de la pèrdua.

De les mules i els trills als tractors i els pesticides, el Tríptic recull trenta anys d'observació de la narradora, que abracen tres generacions i que es poden resumir en el pas de la terra guanyada a la terra retirada, o, en altres mots, de l'evolució (?) del llaurador en pagès, després en agricultor i finalment, en empresari agrícola.

Els tres textos del volum parteixen de Saidí-Salavai, convertit en una nova

Sonograma - Quadern de Llibres 29/01/21

Mequinensa literària, però dialoguen constantment amb la vida urbana, perquè “les ciutats són el que són perquè els pobles són com són” i perquè permanentment es qüestiona la decisió de quedar-se o de marxar. Expliquen Saidí, però amb enfocaments diferents: *La terra retirada* ens parla des del paisatge, des de la feina i des dels camps: raïm, ametlles, olives, panís. *La palmera de blat* ho fa des del Salavai dels habitants, de les famílies i del seu món mental. Aquí, Mercè Ibarz convoca *Els menjadors de patates*, *Els gira-sols* de Van Gogh, *l'Angelus* de Millet, o la *Madonna del parto* de Piero della Francesca perquè facin de contrapunt visual del paisatge humà que ens descriu.

I *Labor inacabada*, una mena de collage a l'estil del de Cortázar, és, sobretot, un homenatge a les dones, que no han pogut tenir dret ni al nom d'agricultores, i també “una forma de pregar, de mantenir la moral, de sostenir, de custodiar l'esperit de la llar, de fer el millor que pots amb el que tens.”

La generació dels avis tenia un “una forma interna de viure's que no distingeix entre la naturalesa i el llinatge humà, a la manera com algú podria pensar que ho fan els arbres i els sembrats”. El que està passant avui és “massa bèstia, desballestat, explícitament manicomial”. L'autora denuncia la “perplexitat brutal” dels joves agricultors, abocats a una feina absurda, de fer i desfer, de destruir i no recollir. Sense el vincle, només queda l'alienació que descriu Pierre Rabhi, i, més cru encara, l'esquinçament i la neurosi.

Text: Maite Martí